

○ คำสั่ง

(จ. ๒๑)

คำร้องที่ ๒๐๔/๒๕๕๙

คำสั่งที่ ๖๓๘/๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๑ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ระหว่าง { นายสดายุทธ หุตะสุรเชษฐ์

ผู้ฟ้องคดี

{ เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ ๑

{ นางสาวทวิกา บุญมาลี ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๖๔๐/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ ๕๑/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อปากกา ยี่ห้อครอส จากห้างแม็คโคร สาขาเชียงใหม่ โดยมีบริษัท ดีเอสเอ สยามวาลา จำกัด เป็นผู้แทนจำหน่าย ซึ่งพนักงานขายแจ้งว่ามีการรับประกันตลอดอายุการใช้งาน ต่อมาเมื่อประมาณวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีนำปากกาไปซ่อมที่บริษัทผู้แทนจำหน่ายเนื่องจากสีทองบริเวณปลายปากกาลอก แต่พนักงานของ

/บริษัทแจ้งว่า...

บริษัทแจ้งว่ารับประกันเฉพาะกลไกของปากกา ต่อมา สำนักงานคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน สำนักอัยการจังหวัดนนทบุรี ได้นัดหมายคู่กรณีเพื่อเจรจาไกล่เกลี่ยและประนอมข้อพิพาทในวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๖ ซึ่งในวันดังกล่าว บริษัทผู้แทนจำหน่ายได้แจ้งข้อเสนอกับผู้ฟ้องคดีว่า การรับประกันของบริษัทผู้แทนจำหน่ายไม่ครอบคลุมถึงการลอกของปากกา แต่หากผู้ฟ้องคดีจะซื้อปากกาตัวใหม่จะลดราคาให้ร้อยละ ๖๐ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จังหวัดนนทบุรีจึงส่งเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เมื่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่าเป็นกรณีที่คู่กรณีน่าจะตกลงกันได้ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เชิญผู้ฟ้องคดีและบริษัทผู้แทนจำหน่ายมาชี้แจงและเจรจาไกล่เกลี่ยต่อคณะกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค (ชุดที่ ๓) ซึ่งปรากฏตามรายงานการไกล่เกลี่ย เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ ว่า บริษัทผู้แทนจำหน่ายเสนอส่วนลดในการซื้อปากกาตัวใหม่ร้อยละ ๖๐ หรือรับซื้อคืนในราคา ๔๕๐ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าว โดยขอให้บริษัทรับซื้อปากกาคืนในราคา ๘๐๐ บาท คณะกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค (ชุดที่ ๓) เห็นว่า คู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้ จึงยุติการไกล่เกลี่ยและมีหนังสือเรียกฝ่ายผู้ถูกร้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง แล้วทำความเข้าใจเสนอคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคด้านสินค้าและบริการทั่วไปพิจารณาต่อไป

ต่อมา ตัวแทนของบริษัทผู้แทนจำหน่ายได้มีข้อเสนอว่า บริษัทผู้แทนจำหน่ายจะนำส่งปากกาที่พิพาทไปยัง บริษัท เอ.ที.ครอส จำกัด ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นเจ้าของผลิตภัณฑ์เพื่อพิจารณาตามเงื่อนไขการรับประกัน โดยบริษัทผู้แทนจำหน่ายเป็นผู้รับผิดชอบค่าจัดส่งเป็นกรณีพิเศษ และได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าผู้ฟ้องคดีตกลงรับข้อเสนอดังกล่าว และได้นัดหมายเพื่อนำส่งปากกาไปตรวจสอบที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่ได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๗ ว่า บริษัทเสนอเงื่อนไขใหม่แต่ยังไม่มีการตกลงอะไรทั้งสิ้น และไม่มีการนัดส่งมอบแต่อย่างใด เมื่อถึงกำหนดนัดในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ บริษัทผู้แทนจำหน่ายได้จัดทำหนังสือลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ชี้แจงข้อเสนอมานี้ว่า ได้มีการตกลงกับผู้ฟ้องคดี โดยได้ระบุเงื่อนไขไว้ท้ายหนังสือดังกล่าวว่า หากผลการพิจารณาของบริษัท เอ.ที.ครอส จำกัด เป็นไปแนวทางใดย่อมถือว่าผู้ฟ้องคดี

/ยอมรับ...

ยอมรับผลการพิจารณานั้นเป็นที่สุด ผู้ฟ้องคดีจึงปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าว และได้บันทึกถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์ว่าหากจะมีการส่งปากกาของผู้ฟ้องคดีไปซ่อมแซมที่บริษัทเจ้าของผลิตภัณฑ์แล้ว ต่อมาหากปากกาดังกล่าวมีการลอกอีก ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะให้บริษัทผู้แทนจำหน่ายรับผิดชอบในเหตุดังกล่าวด้วย และผู้ฟ้องคดีประสงค์ที่จะให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีจึงไปติดต่อขอทราบผลตามที่ได้ระบุไว้ในรายงานการไต่สวนเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ แต่เจ้าหน้าที่บันทึกถ้อยคำผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีมาพบพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อขอทราบผลการประชุมคณะกรรมการพิจารณากลับกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค ครั้งที่ ๗/๒๕๕๘ วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องเดียวกับที่ได้ส่งไว้ในหนังสือเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ หรือไม่ และประมาณต้นเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางมาที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อทวงถามผล แต่ก็ยังไม่ได้รับ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและมีมติเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องเพิ่มเติมขอให้ศาลมีคำสั่งเรียกมติดังคณะกรรมการกลับกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคด้านสินค้าและบริการทั่วไป หนังสือเอกสารที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้รับส่งต่อมาจากจังหวัดนนทบุรี กับให้มีหนังสือสอบถามเอกสารของจังหวัดนนทบุรีที่ส่งเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีมายังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งแจ้งตามคำสั่งศาลว่า สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เชิญคู่กรณีมาชี้แจงข้อเท็จจริงและเจรจาไกล่เกลี่ยต่อคณะกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค (ชุดที่ ๓) ในวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๖ แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมีเหตุขัดข้องจึงมีการเลื่อนเป็นวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ โดยมีนางสาวกุสุมา ศรีพลประพันธ์ ผู้รับมอบอำนาจจากบริษัทผู้แทนจำหน่ายมาชี้แจงต่อคณะกรรมการ แต่คู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้ จึงมีมติให้ยุติการไกล่เกลี่ย ต่อมา ในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีและบริษัทผู้แทนจำหน่าย

/ได้มาพบ...

ได้มาพบพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อเจรจาหาแนวทางยุติปัญหา โดยจะจัดส่งปากกาพิพาทไปยังบริษัท เอ.ที.ครอส จำกัด ประเทศสหรัฐอเมริกา (เจ้าของผลิตภัณฑ์) เพื่อให้พิจารณาว่ากรณีเป็นไปตามเงื่อนไขการรับประกันหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธข้อเสนอลงโทษและได้ให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ สรุปได้ว่า มีความประสงค์ให้ส่งปากกาไปตรวจสอบซ่อมแซมที่บริษัทซึ่งเป็นเจ้าของผลิตภัณฑ์ ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา และหากต่อมาปากกาเกิดมีการลอกอีก ผู้ฟ้องคดียังคงประสงค์จะให้บริษัทผู้แทนจำหน่ายรับผิดชอบในเหตุดังกล่าวด้วย และประสงค์ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป ต่อมา ในการประชุมคณะกรรมการพิจารณากลับกรองเรื่องรื้อร้องทุกข์จากผู้บริโภคด้านสินค้าและบริการทั่วไป ครั้งที่ ๗/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ประชุมพิจารณาเอกสารหลักฐานต่างๆ แล้วมีความเห็นว่า ความชำรุดบกพร่องของปลายปากกาที่ผู้ฟ้องคดีแจ้งนั้น เกิดขึ้นภายหลังการซื้อขาย บริษัท (ผู้ขาย) จึงไม่ต้องรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องดังกล่าว ทั้งกรณีไม่เป็นไปตามเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ในสัญญารับประกัน กรณีจึงถือไม่ได้ว่าบริษัทผู้แทนจำหน่ายทำผิดสัญญา หรือละเมิดสิทธิผู้บริโภค ประกอบกับบริษัทผู้แทนจำหน่ายได้พยายามหาแนวทางแก้ไขปัญหามาให้กับผู้ฟ้องคดีเพื่อบรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้นแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรับข้อเสนอ จึงมีมติให้นำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อมีมติยุติเรื่องร้องเรียนและมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคนำเรื่องร้องเรียนดังกล่าวเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ต่อมา คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในคราวการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ มีมติให้ยุติเรื่องและมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบโดยไม่ตัดสินคดีที่ผู้ฟ้องคดีไปใช้สิทธิดำเนินคดีทางศาลด้วยตนเอง และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๓๐๓/๑๙๗๔๒ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ แจ้งผลการประชุมครั้งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แต่ไม่สามารถส่งให้กับผู้ฟ้องคดีได้ เนื่องจากบ้านที่เป็นภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดีปิด บริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ได้ออกใบแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับ ณ ที่ทำการไปรษณีย์หลักสี่ภายในเวลาที่กำหนด แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปรับหนังสือดังกล่าว ไปรษณีย์ปลายทางจึงส่งคืนหนังสือดังกล่าวกลับมายังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ต่อมา ระหว่างการพิจารณาเพื่อจะมีคำสั่งรับคำฟ้องไว้พิจารณาหรือไม่ ศาลได้ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมโดยมีหนังสือสอบถามข้อเท็จจริงจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และได้ความว่า คณะอนุกรรมการพิจารณากลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคด้านสินค้าและบริการทั่วไปได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ว่า บริษัทผู้แทนจำหน่ายไม่ได้กระทำการผิดสัญญาหรือละเมิดสิทธิผู้บริโภค และบริษัทผู้แทนจำหน่ายได้พยายามหาแนวทางแก้ไขปัญหให้กับผู้ฟ้องคดีเพื่อบรรเทาความเสียหายที่เกิดขึ้นด้วยแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ยอมรับข้อเสนอจึงสมควรนำเสนอเรื่องราวเรียงดังกล่าวต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อมีมติยุติเรื่อง ซึ่งต่อมาคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีมติให้ยุติเรื่องราวเรียงของผู้ฟ้องคดีในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๓๐๓/๑๙๗๔๒ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ แจ้งมติดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แต่ผลการนำจ่ายจากบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ปรากฏว่าบ้านผู้ฟ้องคดีปิด จึงได้ออกใบแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปรับ ณ ที่ทำการไปรษณีย์หลักสี่ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ไปรับ หนังสือแจ้งดังกล่าวตามกำหนด กรณีจึงเห็นได้ว่า แม้ในขณะที่ฟ้องคดีผู้ฟ้องคดีจะเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยังมิได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏในชั้นตรวจคำฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการเสนอเรื่องราวเรียงของผู้ฟ้องคดีต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีคำวินิจฉัยเรื่องราวเรียงของผู้ฟ้องคดีโดยการมีมติให้ยุติเรื่อง จึงถือว่าได้ดำเนินการตามคำขอของผู้ฟ้องคดีแล้ว ศาลจึงมีจำต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เนื่องจากไม่มีเหตุที่ต้องกำหนดคำบังคับตามคำขอของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีบรรยายฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค (ชุดที่ ๓) ได้พิจารณาเห็นควรให้ยุติการไกล่เกลี่ยและให้มีหนังสือเรียกฝ่ายผู้ถูกร้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง และให้ฝ่ายเลขานุการรวบรวมข้อเท็จจริงพร้อมทำความเข้าใจเสนอคณะอนุกรรมการกลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคด้านสินค้าและบริการทั่วไปพิจารณาต่อไปนั้น ถือเป็นการละเลย ประพฤติปฏิบัติหน้าที่มิชอบโดยปล่อยเวลาล่วงเลยจากวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ จนถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ จึงมีมติให้ยุติเรื่องร้องเรียน โดยปรากฏตามรายงานการประชุมเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ว่าคณะอนุกรรมการฯ มีมติให้นำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณายุติเรื่อง แต่ผู้ฟ้องคดียังไม่ทราบมติดังกล่าว จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีได้ไปติดต่อนขอมติเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ ซึ่งก็ได้รับการปฏิเสธ โดยเจ้าหน้าที่แจ้งว่าผู้ฟ้องคดีต้องทำเรื่องขอจึงเป็นที่มาของหนังสือบันทึกถ้อยคำของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ และต่อมาประมาณเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้ไปติดต่อนขอมติอีก และได้รับแจ้งว่าเจ้าหน้าที่ติดประชุม แต่ในคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาสรุปว่า “ประมาณต้นเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางมาที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อสอบถามผลการวินิจฉัยเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีได้รับคำตอบว่ายังอยู่ในระหว่างการพิจารณา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการดำเนินการพิจารณาเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีมีความล่าช้า อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ๑ มีหน้าที่รับผิดชอบสำนวนเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดียังปฏิบัติหน้าที่ในการทำสำนวนไม่ตรงกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย จึงฟ้องคดีต่อศาลปกครอง” ซึ่งผู้ฟ้องคดีขอตั้งข้อสังเกตว่า เหตุใดไม่อธิบายบรรยายด้วยว่าวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีไปตามเรื่องขอมติ และเหตุใดไม่อธิบายให้ชัดเจนว่าที่ผู้ฟ้องคดีไปที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค นั้น เพื่อไปขอมติที่ล่วงเลยมาตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ ถึงต้นเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘ เป็นเวลาหนึ่งปีครึ่ง ทั้งนี้ ในมติดังกล่าวระบุให้มีหนังสือแจ้งผู้ร้องทราบ แล้วเหตุใดเจ้าหน้าที่จึงไม่ห้ามติดดังกล่าวแก่ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ แล้วเหตุใดไม่รู้ว่าตนเองเป็นเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ได้ปฏิบัติ...

ได้ปฏิบัติหน้าที่ทำสำนวนไม่ตรงกับข้อเท็จจริง จึงได้อธิบายบรรยายว่า ผู้ฟ้องคดีจึงต้องมาฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

ผู้ฟ้องคดีมีข้อสังเกตว่า มีการทำสำนวนที่เป็นเท็จของเจ้าหน้าที่ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเพิ่งทราบจากรายงานการประชุม เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ว่า เป็นตำแหน่งนักสืบสวนสอบสวน ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ รวมถึงการทำรายงานการประชุมเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ นอกจากนี้ ตามหนังสือไกล่เกลี่ยเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ ที่มีข้อความว่า แล้วให้ฝ่ายเลขาฯ รวบรวมข้อเท็จจริงพร้อมทำความเข้าใจเห็นเสนอ แต่เมื่อตรวจสอบรายงานการประชุมเมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ แล้วพบว่ามิแต่การรายงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพียงผู้เดียว ไม่พบข้อความใดของฝ่ายเลขาฯ ทำความเห็นเสนอแต่อย่างใด ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้บรรยายมูลเหตุของการทำสำนวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิเสธหนังสือของบริษัทคู่กรณีเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แต่ในคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นกลับสรุปคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธข้อเสนอและให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่า มีความประสงค์ให้ส่งปากกาของผู้ฟ้องคดีไปซ่อมแซมที่บริษัทเจ้าของผลิตภัณฑ์ และหากต่อมาปากกาดังกล่าวมีการลอกอีกผู้ฟ้องคดียังคงประสงค์จะให้บริษัทผู้แทนจำหน่ายรับผิดชอบในเหตุดังกล่าวอีก ผู้ฟ้องคดีประสงค์ที่จะให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป นอกจากนี้ ยังพบว่าตามคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นสรุปคำฟ้องว่า “ผู้ฟ้องคดีตกลงรับข้อเสนอดังกล่าว” แต่กลับสรุปในคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า “ต่อมาวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีและบริษัทผู้แทนจำหน่ายคู่กรณีได้มาพบพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อเจรจาหาแนวทางยุติปัญหา” และในคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นว่า “อีกทั้งยังมีการนัดคู่กรณีมาพบที่สำนักงานเพื่อเจรจาดังกล่าวตามข้อเสนอบริษัทผู้แทนจำหน่ายเสนอต่อผู้ฟ้องคดีเพื่อเยียวยาความเสียหาย” ซึ่งจะเห็นได้ว่าข้อความดังกล่าวไม่ตรงกัน ผู้ฟ้องคดีจึงขอตั้งข้อสังเกตว่า ในวันดังกล่าวไม่มีบริษัทหรือตัวแทนของบริษัทคู่กรณีมาที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่อย่างใด มีเพียงพนักงานเดินเอกสารของบริษัทคู่กรณีที่เป็นผู้นำเอกสารสิทธิของบริษัทมาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เท่านั้น อีกทั้งหนังสือของบริษัทดังกล่าวไม่ใช่รายละเอียดที่จะนำมาดำเนินการในรูปแบบการไกล่เกลี่ยของวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่อย่างใด

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีขอชี้แจงข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธข้อเสนอและได้ให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแสวงหาข้อเท็จจริงโดยเชิญเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้แก่ เจ้าหน้าที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เจ้าหน้าที่คอยรับเรื่องร้องเรียน และทนายอาสาที่อยู่ในเหตุการณ์ขณะนั้น เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัย ทั้งนี้ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตามรูปแบบการไต่ถามเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ ซึ่งเรื่องร้องเรียนได้ส่งต่อมาจากจังหวัดนนทบุรี ได้ดำเนินการปูทางมาให้อย่างดีแล้ว และรูปแบบการดำเนินการรับเรื่องร้องเรียนในวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ ที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ศูนย์ราชการแจ้งวัฒนะ ผู้ฟ้องคดียอมรับได้ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับการจัดทำสำนวนของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งไม่แตกต่างจากการไต่ถามเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดได้แสวงหาข้อเท็จจริงโดยเชิญคณะอนุกรรมการไต่ถามเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภค (ชุดที่ ๓) ในวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ มาเพื่อให้ข้อเท็จจริงว่า ตัวเลขรับซื้อคืน ๔๕๐ บาท มาจากไหน ตัวเลขที่ให้เพิ่มซื้อคืน ๘๐๐ บาท มาจากผู้ใด ก่อนลงลายมือชื่อในวันดังกล่าวนั้นมีการทบทวนให้ฟังหรือไม่

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์เพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ประพฤติปฏิบัติหน้าที่ละเลยปล่อยให้ความล่าช้าเกินกว่าที่กฎระเบียบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดไว้ โดยละเลยฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามหรือละเลยปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ ปรากฏตามรายงานการประชุมของคณะอนุกรรมการพิจารณากลับกรองเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคด้านสินค้าและบริการทั่วไป ครั้งที่ ๗/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ นอกจากนี้ ยังมีการทำสำนวนที่เป็นเท็จเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ จนถึงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เจตนาไม่กล่าวถึงข้อความในหนังสือที่ส่งเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีมาจากจังหวัดนนทบุรีและไม่นำกระดาษบันทึกข้อความของพนักงานโพรรัมของบริษัทคู่กรณีเพื่อขอปากกาของผู้ฟ้องคดีไว้ให้ผู้บริหารพิจารณา ซึ่งมีใช่เป็นการทำสำนวนที่เป็นเท็จเพียงอย่างเดียว แต่มีการทำสำนวนเป็นเรื่องราวเป็นฉากๆ ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลได้โปรดพิจารณาแสวงหาข้อเท็จจริง โดยเรียกหรือเชิญทนายอาสา

/จำนวน...

จำนวนสองคน เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ ที่ทำหน้าที่ในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ตั้งแต่เวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกา มาให้ถ้อยคำ ทนายอาสาผู้เป็นคนบันทึกน่าจะให้รายละเอียดของข้อความที่ขึ้นต้นว่า “ผู้ร้องประสงค์...” โดยเฉพาะข้อความต่อท้ายของหนังสือปฏิเสธ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้บอกหรือผู้พูดให้ทนายอาสาเขียนบันทึกแต่อย่างใด ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในวันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้บรรยายไว้ในคำฟ้อง ฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๘ และเพิ่มเติมคำฟ้อง ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบริษัท คู่กรณีกับสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ร่วมกันจัดทำหนังสือเอกสารสำนวนที่เป็นเท็จชี้แจงต่อศาลปกครองชั้นต้น และแสวงหาข้อเท็จจริงเฉพาะฝ่ายบริษัทคู่กรณีเรื่องการรับประกันสินค้า แต่ในฝ่ายของผู้ฟ้องคดีกลับถูกละเลย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมทำนองเดียวกับคำฟ้องและคำอุทธรณ์ และขอให้ศาลปกครองสูงสุดแสวงหาข้อเท็จจริงโดยเรียกบทสนทนาทางโทรศัพท์ตามที่ถูกฟ้องคดีร้องขอในคำฟ้อง เรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ กับเรียกหนังสือที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค โดยกองคุ้มครองผู้บริโภคด้านฉลาก ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เชิญคู่กรณีมาชี้แจงข้อเท็จจริงและเจรจาไกล่เกลี่ยต่อคณะกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค (ชุดที่ ๓) และหนังสือชี้แจงของบริษัทคู่กรณี ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ เพื่อประกอบการพิจารณา และขอให้ศาลปกครองสูงสุดเพิกถอนมติของคณะกรรมการพิจารณาถ้อยแถลงเรื่องร้องทุกข์ของผู้บริโภคด้านสินค้าและบริการทั่วไป ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ให้ยุติเรื่องของผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ศาลมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า

/ผู้ใดได้...

ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหาย หรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติว่า ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้ (๑) รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการ...

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีบรรยายฟ้องว่า เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อปากกาหยีห่อโครส จากห้างแม็คโคร สาขาเชียงใหม่ โดยมีบริษัท ดีเอสเอ สยามวาลา จำกัด เป็นผู้แทนจำหน่าย ซึ่งพนักงานขายแจ้งว่ามีการรับประกันตลอดอายุการใช้งาน ต่อมาเมื่อประมาณวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีนำปากกาไปซ่อมที่บริษัทผู้แทนจำหน่ายเนื่องจากสีของบริเวณปลายปากกาลอก แต่พนักงานของบริษัทแจ้งว่ารับประกันเฉพาะกลไกของปากกา ต่อมา สำนักงานคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน สำนักอัยการจังหวัดนนทบุรี ได้นัดหมายคู่กรณีเพื่อเจรจาไกล่เกลี่ยและประนอมข้อพิพาท แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ จังหวัดนนทบุรีจึงส่งเรื่องราวร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คณะอนุกรรมการไกล่เกลี่ยเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภค (ชุดที่ ๓) ได้นัดหมายคู่กรณีมาชี้แจงและเจรจาไกล่เกลี่ย แต่เมื่อคู่กรณีไม่สามารถตกลงกันได้ จึงยุติการไกล่เกลี่ย และให้มีหนังสือเรียกฝ่ายผู้ถูกร้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง แล้วให้ฝ่ายเลขาฯ รวบรวมข้อเท็จจริงพร้อมทำความเข้าใจเสนอคณะอนุกรรมการกลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคด้านสินค้าและบริการทั่วไปพิจารณาต่อไป ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า บริษัทเสนอเงื่อนไขใหม่ว่าจะนำส่งปากกาที่พิพาทไปยังบริษัทผู้ผลิตที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อพิจารณาตามเงื่อนไขการรับประกัน โดยบริษัทผู้แทนจำหน่ายได้จัดทำหนังสือลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ชี้แจงข้อเสนอนี้ว่าได้มีการตกลงกับผู้ฟ้องคดี โดยได้ระบุเงื่อนไขไว้ท้ายหนังสือดังกล่าวว่า หากผลการพิจารณาของบริษัท เอ.ที.โครส จำกัด เป็นไปแนวทางโดยยอมถือว่าผู้ฟ้องคดี

/ยอมรับผล...

ยอมรับผลการพิจารณานั้นเป็นที่สุด ผู้ฟ้องคดีจึงปฏิเสธข้อเสนอดังกล่าวของคู่กรณีดังกล่าว และได้บันทึกถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่า ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์ว่า หากจะมีการส่งปากกาของผู้ฟ้องคดีไปซ่อมแซมที่บริษัทเจ้าของผลิตภัณฑ์ และส่งกลับมาให้ผู้ฟ้องคดีแล้ว เมื่อต่อมาหากปากกาดังกล่าวมีการลอกอีก ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะให้บริษัทผู้แทนจำหน่ายรับผิดชอบในเหตุดังกล่าวด้วย และผู้ฟ้องคดีประสงค์ที่จะให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป จากนั้นผู้ฟ้องคดีได้ไปติดต่อขอทราบผลมติตามที่ไต่ระบุไว้ในรายงานการไต่เปลี่ยนหลายครั้ง แต่ได้รับการปฏิเสธ ผู้ฟ้องคดีจึงฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและมีมติเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดี

เมื่อพิจารณาคำฟ้องและคำขอของผู้ฟ้องคดีประกอบกับคำอุทธรณ์แล้ว เห็นว่าเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะหัวหน้าหน่วยงานของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความสะดวกหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีไปติดตามทวงถามมติตามที่ไต่ระบุไว้ในรายงานการไต่เปลี่ยนลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ ที่ให้ยุติการไต่เปลี่ยนและให้มีหนังสือเรียกฝ่ายผู้ถูกร้องมาชี้แจงข้อเท็จจริง แล้วให้ฝ่ายเลขานุการรวบรวมข้อเท็จจริงพร้อมทำความเห็นเสนอคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคด้านสินค้าและบริการทั่วไปพิจารณาต่อไป แต่ก็ไม่ได้รับแจ้งผลมติดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ไม่ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ดำเนินการดังกล่าว จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิในฐานะเป็นผู้บริโภคตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดี ๑ มีหน้าที่รับผิดชอบสำนวนเรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี

/ปฏิบัติหน้าที่...

ปฏิบัติหน้าที่ในการทำสำนวนไม่ตรงกับข้อเท็จจริง เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการเยียวยาความเดือดร้อนเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องขอให้ศาลมีคำสั่งบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงปรากฏในระหว่างพิจารณาคดีของศาลปกครองชั้นต้นว่า คณะอนุกรรมการพิจารณากลั่นกรองเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคด้านสินค้าและบริการทั่วไป ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ได้พิจารณาเอกสารหลักฐานต่างๆ แล้วมีความเห็นว่า ความชำรุดบกพร่องของปลายปากกาสีกอสตามที่ผู้ฟ้องคดีแจ้งนั้น เกิดขึ้นภายหลังซื้อขาย บริษัท (ผู้ขาย) จึงไม่ต้องรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องดังกล่าว ทั้งกรณีไม่เป็นไปตามเงื่อนไขดังที่ระบุไว้ในสัญญารับประกัน กรณีจึงถือไม่ได้ว่าบริษัทผู้แทนจำหน่ายกระทำการผิดสัญญาหรือละเมิดสิทธิผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นผู้บริโภค จึงมีมติให้นำเสนอคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อมีมติยุติเรื่องร้องเรียน และมีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคนำเรื่องร้องเรียนดังกล่าวเสนอต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และต่อมาคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๘ มีมติให้ยุติเรื่องของผู้ฟ้องคดีแล้ว จึงเป็นกรณีที่ศาลไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาและมีมติเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีอีกต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องไว้พิจารณาได้

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับการจัดทำสำนวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการเยียวยาความเดือดร้อนเสียหายและอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนมติของคณะอนุกรรมการพิจารณากลั่นกรอง ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ที่ให้ยุติเรื่องของผู้ฟ้องคดีด้วย นั้น เป็นการเสนอข้อหาใหม่ต่อศาล และเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นมาก่อนมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น ผู้ฟ้องคดี

จึงไม่อาจ...

จึงไม่อาจยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ได้ ทั้งนี้ตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของ
ที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดี
ออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายสมรรถชัย วิชาลาภรณ์

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายมนูญ ปุณณกริยากร

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายประวิตร บุญเทียม

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสมชัย วัฒนการุณ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไพบูลย์ วราหะไพฑูรย์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๒๓๐๕ ๐๗๒๖๐

